

Vándorlás... mese felnőtteknek

Valamikor régen, mikor még nemcsak emberek, hanem tündérek is éltek a földön akkor történt meg az, amit most elmesélek.

Egyszer ,egy szegény fiú kint aludt a mezőn és csodás álmot látott. Olyan vidéken járt, amiről eddig még soha nem hallott és el sem tudta képzelni azt, hogy van ilyen.

Hajnalban rohant az apjához, hogy elmesélje, miket látott éjjel. Az apja leintette.

- Tudatlan vagy te még, azért álmodsz össze ilyen bolondokat!

- De apám! – kezdte volna újból mesélni az éjszaka történetét, ám az apja fejbe kólintotta.

- Hallgass, ha mondom, mert nagyobbat is kaphatsz! A fiú mit tehetett, eloldalgott, de egyre csak az álom és az csodálatos smaragd erdő járt az eszében, amit látott. Ő még ilyen zöld fűvet, ilyen csodálatosan kék patakot nem látott, de tudta, érezte, hogy ennek valahol lenni kell.

Gondolt egy merészet, és elindult világgá. De bár mennyire sietett, olyan szép fákat, olyan virágokat és úgy trillázó madarakat sehol nem talált. Nagyon elfáradt és ledőlt egy fa tövébe. Akkor jött rá, hogy semmit nem evett, mert úzte, hajtotta valami, hogy eljusson az álmában látott világba. Hisz ott a csillagok szebben szórták fényüket, a virágok olyan színesek és illatosak voltak, mintha csak gyöngyből fűzték volna

mindet, és a szivárvány színeit festették volna szirmaikra. Amíg ezt végiggondolta, el is szenderedett. Akkor újra jöttek a csodálatos képek a szeme elé, de most valami fura, fel nem fogható el nem mondható illatot érzett, és mintha pillangószárny simította volna meg az arcát. Ettől felriadt. Ám olyat látott, hogy azt sem tudta, most álmodik, és a többi volt a valóság, vagy csoda történt és a valót látja. Áttetsző ruhában, ami szinte anyagtalan volt, egy fiatal csodálatosan szép lány állt előtte. Dörzsölte a szemét, ám a látomás megszólalt.

- Ne félj, súgta, és gyengéden átölelte Willah vállát. Én Yaszinda vagyok, az erdő tündérének a lánya.

- Ti valóban léteztek? Nem csak mese, hogy itt vagytok köztünk? Én ezt soha nem hittem volna!

- Igen, mi valóban létezünk! De nem jelenhetünk meg mindig és mindenki előtt.

- Akkor most miért vagy itt? – kérdezte Willah, de választ sem várva elkezdett beszélni arról, hogy miért indult útnak egyedül és olyan sietséggel, hogy még egy kis elemózsiát sem pakolt.

- Tudod, engem nagyon izgatnak a csodák, és olyat láttam, amit ésszel fel nem foghatsz, és meg nem érthetek.

Amikorra ezt elhadarta, Yaszinda rámosolygott, majd váratlanul megszólalt.

Willah úgy érezte, összedőlt a világ, villámok csapkodnak körülötte és szivárványfényben tündököl minden. Térdei remegtek, testét forróság járta át. Karjai bénán lógtak, nem tudta mit tegyen. Végül a lány törte meg a csendet.

- Ne csodálkozz, ez el volt rendelve. Itt a smaragdzöld erdő mélyén a királyi családom meglátta, hogy

megmutattam neked egy másik világot, és megigéztelek, hogy indulj útnak. Így hát most veled kell maradnom és meg kell magam szerettetni veled. Ezzel vezekelek.

- De miért volt a csók? Arra miért volt szükség?

A tündér felkacagott és így szólt.

- Kíváncsi voltam milyen is az embereknél látott, csóknak nevezett valami. Itt nálunk nincs ilyen, mi csak az ujjainkkal lágyan megcirógatjuk a kiválasztott tündérfiú ajkát.

Willah elmosolyodott, és megkérdezte.

- Most már tudod? Vagy most én mutassam meg? – Hisz nem volt ellenére, ami történt.

- Nem, dehogy! – szólt Yaszinda. – Inkább menjünk, hogy minél előbb ott lehessünk a célnál. Tudnod kell, hogy az, amit láttál, csak töredéke volt annak, ami ott vár ránk.

Ott a fák, ha a leveleiket fújja a lágy szellő, halkan zenélnek. Hárfák és fuvolák hangja szól. Amikor erősebb a szél, akkor gordonkák és zongorák zengnek.

- És ha vihar van? – nevetett a fiú.

- Akkor trombiták, kürtök és üstdobok dübörgő hangja hallatszik. De ez nagyon ritkán van.

Ez olyankor történik, mikor földi halandó arra téved, és leszakít egy levelet vagy letör egy ágat. Éppenséggel akkor is hangzavar van, amikor mi tündérlányok túl hevesek vagyunk, és játékközben a virágokat letapossuk. A szirmok nagyon érzékenyek ezért nekünk is vannak ösvényeink, ahol nem teszünk kárt semmiben.

Arról viszont nem tett említést, hogy amikor a szerelmes tündérpárok leheverednek a csodatévő fűre, az puha takaróként körbefonja testüket, és halkan,

szinte suttogva, énekkel szórakoztatja a párokat. Az ő mesés világuk minden titkát nem akarta elmondani.

Willah azt vette észre, hogy lassan, de egyre emelkedő vidéken járnak. A levegő balzsamos illatot kezdett árasztani, és egyre kékebb lett felettük az ég. Ezer színben pompázó madarak repkedtek felettük. Olyanok, amelyeneket még soha nem látott. Még abban a fura álomban sem.

- Mondd, sokat megyünk még? – kérdezte aggódva. Bár legnagyobb meglepetéssel vette tudomásul, hogy már nem éhes.

- Ne félj! Már nem tart sokáig az út, látod azt a kékesen fénylő hegyoldalt? Csak addig megyünk. Ott kell velem élned, és eldöntened, hogy mennyire tetszem, és eléggé megszerettél-e a velem töltött idő alatt.

Amíg így beszélt a tündér, Willah egyre jobban izzadni kezdett, szíve hevesebben vert. Legszívesebben ölje kapta volna Yazindát, de félt, hogy elriasztja. Talán csak játszik vele, és azért mondta, hogy meg kell őt szeretni. Hiszen bolond az, aki egy ilyen csodás teremtményt nem szeret meg. A karcsú alakját, amit fátyolszerű ruha fedett már akkor megcsodálta, ám azt, hogy a szemei olyan zölden csillognak, mint az álmában látott erdő lombja, azt csak most fedezte fel. Súlyosnak látszó hajkoronája úgy omlott a vállára, mint egy aranyzuhatag, és neki bele kell szeretni? Sült bolond lenne, ha nem ezt tenné, bármi is az ára. Ahogy ezen morfondírozott, Yazinda megállt és megszólalt.

- Látod előttünk ezt a csodás kékvizű patakot? Ha ezen átkelünk, már a célnál is vagyunk.

Willah megdöbbsent, amikor felnézett. A valószínűtlenül kék víz túloldalán egy ezüsthegyet látott.

- Én és a szüleim itt élünk. Királyi atyám már vár bennünket. Ha az úton meg tudtál szeretni, csak a beszédem és a kinézetem által, akkor fogadalmat kell tenned. De jól gondold meg, mit fogsz válaszolni a fogadalomtételnél. Nehogy később megbánd! Azok a sötét sziklatömbök, amiket a patakpatron láttál, mind olyan halandók voltak, mint te, de rosszul döntöttek. Mire a tündérlány ezt végig mondta, már a trón előtt álltak.

- Na, te földi emberfia! – kezdte a Tündérkirály. Nézz körül jól! - és ezzel ki tudja hogyan, de egy furcsa kézmozdulattal kettényitotta a hegyet. Amit a fiú látott, olyan csodás és sziporkázóan szép volt, hogy szeme elé kellett kapni a kezét. Gyémánt, topáz, rubint és ki tudná felsorolni, hogy milyen és mennyi drágakő volt ott halmokban.

- Ezt mind megkaphatod a lányom kezével együtt, ha fogadod, hogy a földi mivoltod elhagyod, és még csak gondolatban sem fogsz a régi otthonodban járni. Anyádat, apádat, testvéreidet elfelejted, és az általam rád ruházott hatalmadnál fogva azt a kendős, mezítlásos fruskát, aki után annyit ácsingóztál, egy üres kúttá változtatod. Akkor mindenki, aki megszomjazik, minden vándor boldogan rohan hozzá, de mindhiába! A kútban nem lesz életet, frissülést adó víz.

A fiú elgondolkodott, hogy ő most a szüleit, testvéreit tagadja meg? Azt a szegény lányt így elvarázsolja, hisz igazából bolondult érte. Aztán a tündérlányra nézett és erősen gondolkodott.

Végül megszólalt.

- Sajnálom király, hogy most nem tehetek kedvedre, de bármennyire is vonz itt minden, és hiába a csodás varázserő, amit kaphatnék tőled, én ezt nem vállalom.

Csodaszép a lányod is, de azt gondolom, nem lennék vele boldog itt, de még ha hazavihetném a falumba, ott sem. Talán most belőlem is fekete kőszikla lesz, de bocsáss meg, én akkor is nemet mondok. A Tündérr király elkezdett hahotázni, reszkettek a fák és nagy ezüstdarabok szakadtak le a hegyből, végül megszólalt.

- Na, te fiú! Mióta világ a világ sokakat próbára tettem, de így még senki nem utasította vissza, amit én ajánlottam. Voltak, akik alkudoztak, voltak, akik követeltek, szép számmal voltak olyanok, akik csendesek voltak, de elfogadták az ajánlatom és vállalták a fogadalmat. Már bánhatják. Te viszont a szeretetet a szüleid, testvéreid iránt többre tartottad minden kincsnél. Még a lányom sem kellett. Tiszta szíved jutalma, hogy ha visszamész a faludba, neked lesz mindig a legszebb termésed, a legszebb állataid, és tiéd lesz az a lány is, akiért annyi szidást kaptál.

Ezzel útjára bocsájtotta Willahot, aki meglepetésére mikor megfordult ott találta magát a fa alatt, ahol elszenderedett. Még arra sem maradt ideje, hogy elköszönjön a tündérektől.

Elmosolyodott, és boldog szívvel visszaindult a falujába, hogy segítsen apjának a szántásban.